

медичної допомоги на основі посилення координації, більш цілеспрямованої та якісної підготовки медичного персоналу і покращення оснащеності медичних установ у час пандемії. Ефективна державна соціально-гуманітарна політика підвищує ступінь стабільності суспільства, дозволяючи долати надзвичайні ситуації, та зводить до мінімуму наслідки можливих майбутніх криз. Масштабні заходи та рішення, формування та реалізація такої державної політики абсолютно необхідні для подолання кризи, збереження рівня життя населення. Із впровадженням нових демократичних принципів у суспільне життя, зміною соціальних цінностей і цілей важливого значення набуває питання про зміну самої доктрини державної політики в галузі охорони здоров'я населення

Список використаної літератури

1. Конституція України. від 01.01.2020. № 254к/96-ВР URL:<https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80#Text>
2. Рябець Д. М. . Державне регулювання сфери охорони здоров'я: принципи, механізм та інструменти. *Економічні горизонти*, N. (7)'2018, С. 164–174. [https://doi.org/10.31499/2616-5236.4\(7\).2018.212757](https://doi.org/10.31499/2616-5236.4(7).2018.212757)
3. Карлаш В.В. Механізми державного регулювання у сфері охорони здоров'я населення України : дис. ... канд. наук з держ. упр. : 25.00.02. Харків, 2020. 214 с.

*Коваленко Інна Анатоліївна,
кандидат юридичних наук, доцент,
доцент кафедри приватного та публічного права
Інституту права та сучасних технологій
Київського національного університету технологій та дизайну.
м. Київ, Україна.*

ПРОБЛЕМИ РЕАЛІЗАЦІЇ ПРАВ ЛЮДИНИ І ГРОМАДЯНИНА

Вступ. Стаття присвячена аналізу проблем реалізації прав і свобод людини і громадянина в Україні, визначенню труднощів забезпечення

належного, результативного механізму забезпечення конституційних прав громадян. Україна є незалежною, правовою, самостійною, демократичною, соціальною державою. Задекларований принцип трактується аналогічно як те, що Україна вважається державою, де життєдіяльність, честь і гідність громадянина видаються найвищою соціальною цінністю.

Основний текст. Діяльність держави зобов'язана бути в абсолютній мірі орієнтована на забезпечення та реалізацію зазначеної тези, оскільки проблеми здійсненні та захисту прав і свобод людини на початку ХХІ століття знайшли, допускається стверджувати без гіперболізації, світове, глобальне значення і вийшли на головну роль в міжнародній системі критеріїв оцінки ступеня розвитку демократії у конкретній країні і суспільстві на земній кулі [3; с. 28].

У сучасному періоді існування України можна спостерігати певні недоліки в системі гарантування права і свобод людини і громадянина. Вони визначаються в недостатньому їх забезпеченні, що дуже впливає на результативність їх здійснення на практиці. В Україні права людини, насамперед, пов'язуються з правовим статусом особистості, який характеризується як юридичне фіксування правового становища людини і громадянина у світі. Основу правового статусу особи та громадянина складають її права та свободи [2, с. 5]. Щоб визначити труднощі реалізації правами людини і громадянина, необхідно роз'яснити ці поняття. Так, Скакун Ольга Федорівна, автор понад 700 наукових праць, зазначає, що основні права людини - це гарантована законом можливість особи, і свобода відповідно до досягнутого рівня еволюції людства в змозі забезпечити її існування і розвиток та закріплена у вигляді міжнародного стандарту як загальна і рівна для всіх людей. Права людини і права громадянина є тісно взаємозалежними, однак не тотожними поняттями. Громадянин – людина, яка законом визначається юридично належною в певній державі. Якщо права людини закріплені у міжнародно-правових актах, то права громадянина - у конституції певної держави [1, с. 389]. На нашу думку, на сьогодні рівень забезпечення конституційних прав в Україні є досить

низьким, це визначено рядом економічних і суспільно-політичних проблем, військовими діями на сході держави. Це вимагає акцентування зусиль абсолютно всіх органів та посадових осіб держави та громадянського суспільства для освіти та забезпечення належного, результативного механізму забезпечення конституційних прав громадян. Необхідно зазначити, що права і свободи людини та громадянина мають бути не тільки обумовлені соціальними потребами і юридично закріплені, визнаватися і охоронятися державою в особі її органів та посадових осіб, а головне – відповідати можливостям їх реалізації. Звідси, ефективне забезпечення принципу пріоритету прав і свобод людини прямо залежить від економічних, політичних, соціокультурних чинників, від домінуючої в суспільстві правової культури, яка впливає на здатність особи розуміти її правові можливості, усвідомити свої свободи не лише як загальні цінності, а й як індивідуальні ціннісні орієнтації, навчитися вмілому їх використанню [6, с. 19]. В Україні немає практично жодного права, яке б не порушувалося. З року в рік зростає кількість порушень прав людини та вчинених злочинів. На жаль, громадяни України не звикли до можливості ефективного та справедливого судового захисту своїх прав і свобод, не використовують цей засіб в повній мірі. Попри все, це відзнака історичного досіду, що століттями сильно давав ознаки на нашій самоіндефікації як нації. Але і в сучасності права та свободи громадян ігноруються системою, як приклад: поперше, строк розгляду справ законодавчо чітко не встановлений, внаслідок цього громадяни роками не можуть захистити свої права, а це породжує недовіру громадян до суддів та судової системи загалом; по-друге, через неспроможність більшості громадян сплатити державне мито та скористатися послугами адвоката; по-третє, існує велика кількість колізій в українському законодавстві, нестабільність, часто змінюване законодавство. Судова система страждає від надмірного навантаження, недофінансування, що породжує її корумпованість [4]. На даному етапі розвитку українського суспільства можна визначити й наступні проблеми щодо реалізації прав людини і громадянина, це такі як: низький рівень правової культури і правової свідомості переважної більшості членів

нашого суспільства; незадовільний рівень зовнішнього виховного впливу на кожну людину з боку суспільства та самовиховання за наявності у багатьох людей реального відчуття власної честі та гідності; низький рівень дотримання правопорядку (законності) у житті суспільства і держави та беззастережної відповідальності кожної особи без винятку перед собою й оточенням за процес і результати своєї діяльності; нерівноправність гілок державної влади та устарілість методів функціонування місцевого самоврядування територіальних громад у реальному житті; низький рівень професіоналізму, а в деяких моментах взагалі його відсутність, у сфері політичного та державного менеджменту і його виняткова залежність від особистих інтересів деяких персоналій при владі; відсутність чіткої структурованості громадянського суспільства і громадянського контролю за діяльністю всіх органів державної влади, що могло би бути гарантією чесності виконавців державних процесів; високий рівень корупції на всіх рівнях суспільного життя, що також є наслідком старою системи цінностей, що склалися за десятки років експансії України іншими, більш могутніми в той час країнами та відсутність політичної волі у його зменшенні; відсутність прямої обопільної залежності між громадянином та державою без відповідальності посадових осіб та самих громадян [5, с. 41]. До проблем реалізації прав людини також відносять: бездіяльність органів державного управління, в першу чергу правоохоронних органів; роз'єднаність різних соціально-культурних груп у суспільстві, а також відсутність середнього класу; відсутність ефективної взаємодії державних органів та правозахисників; відсутність належної експертизи законотворення і нормотворення щодо дотримання прав і свобод людини і громадянина; бідність українців, яка робить їх зручним об'єктом для маніпулювання з боку власників капіталів, що є взаємопов'язаним між собою [4]. Підсумовуючи, можна констатувати, що в нашій державі потрібна підкоренева реформа механізм реалізації прав і свобод людини і громадянина, шляхами прийняття законів, які і будуть регламентувати порядок реалізації вищезгаданих конституційних прав. Також слід пропагувати і навіть вчити самих громадян захищати свої права,

використовуючи правосуддя, можливість звернення до державних органів, міжнародних механізмів захисту прав (наприклад, ЄСПЛ та ін.) та національних недержавних органів і організацій. Прикро, але навіть якщо наша держава на данному етапі розвитку не може надати нам гідної правової свободи, то є всесвітні організації захисту та свобод людини.

Висновок. Здійснення прав і свобод людини і громадянина можливе у тих реалізації головного конституційного принципу - верховенства права, який, у свою чергу, вважається основним у правовій країні. Це означає, що закон має найвищу юридичну силу і безпосередньо він зобов'язаний панувати в правовому, соціальному, демократичному та незалежній державі та громадянському суспільстві.

Список використаних джерел:

1. Скакун О.Ф. Теорія держави і права (Енциклопедичний курс): [підручник] / О.Ф. Скакун. Х.: Еспада, 2006. 656 с.
2. Колодій А.М. Права людини і громадянина в Україні: Навч. посібн. / А.М. Колодій, А.Ю. Олійник. К.: Юрінком Інтер, 2004. 336 с.
3. Сущенко В.М. Проблеми реалізації та захисту прав і свобод людини та громадянина в Україні / В.М. Сущенко. Наукові записки НаУКМА. 2012. Юридичні науки. Том 129. С. 28-32.
4. Колесніченко В. Захист прав людини – найголовніша національна ідея України: <https://blogs.pravda.com.ua/ukr/authors/kolesnichenko/4f3365b572044/>
5. Пильгун Н.В. Проблеми реалізації та захисту прав і свобод людини і громадянина в контексті функціонування принципу верховенства права в Україні. *Науковий вісник Ужгородського національного університету*. 2014. Серія Право. Випуск 26. С. 40-43.

б. Громадянське суспільство і права людини: матеріали міжнар. наук.-практ. семінару, м. Харків, 9 груд. 2010 р. / Нац. акад. прав. наук України, НДІ держ. будівництва та місц. самоврядування, Нац. юрид. акад. України ім. Я.Мудрого; редкол.: Ю.П. Битяк, І.В. Яковюк, Г. В. Чапала.
https://dif.org.ua/article/gromadyanske-suspilstvo-sogodni-dovira-visoka-aktivizmu-pomenshalo_2

Коваленко Інна Анатоліївна,

к.ю.н., доцент,

доцент кафедри приватного та публічного права КНУТД,

Клименко Марія Сергіївна,

студентка гр. БП-20.

Київський національний університет технологій та дизайну

м. Київ, Україна.

ОСНОВНІ ПРАВА ЛЮДИНИ І ГРОМАДЯНИНА ЧЕРЕЗ ПРИЗМУ УКРАЇНСЬКОГО ЗАКОНОДАВСТВА ТА МІЖНАРОДНО – ПРАВОВИХ СТАНДАРТІВ ПРАВ ЛЮДИНИ

Вступ. Стаття присвячена аналізу українського законодавства та міжнародно-правових стандартів щодо основних прав і свобод людини і громадянина, різних типів класифікацій прав та свобод людини, розроблених науковцями, що дають змогу вивчати різні підходи в теорії.

Основний текст. Кожна людина, незалежно від держави, підданства або громадянства, має свої невідчужувані та обов'язкові права та свободи. Встановлення класифікацій таких прав та свобод знайшло своє місце після Другої світової війни, адже на той час дане питання стало нагальним для світової спільноти. Подальший розвиток прав і свобод пов'язаний з появою новизни в усіх навколишніх сферах життя, як приклад, з появою біотехнологій, розвитком медицини, ІТ-сфери та інше. Через стрімкий зріст впливу технологій, появу нових сфер, пов'язаних з розумовою або фізичною працею